

Trianon – nekem

Nem vagyok történész, ráadásul egy olyan nemzedékhez tartozom, melynek képviselői a háború után látták meg a napvilágot. Azt a bizony erőteljesen elhomályosított napvilágot, melyben a magyar történelemről, nemzetünk számos tragikus vagy dicsőséges harcáról hivatalos helyeken, így az iskolákban őszinte szó legfeljebb csak titokban eshetett. Trianonról ezért minden tudásomat és sejtésemet csupán otthonról (keveset) és a könyvekből szerezhettem. Így történészi, tudományos fejtegetést nem várhatnak tőlem. Történelmi ünnepeinkhez, sorsfordító dátumainkhoz én érzelmileg viszonyulok, ha nagy szavakat használnék, azt mondanám, a szívemmel gondolkodom.

Nos, egy 130 évvel ezelőtti eseményt idézek fel először ebben a Trianonra emlékező írásban.

Kevesen ismerik-ismerhetik az angol *The Truth* (Az Igazság) című folyóirat 1890. évi karácsonyi számát, melyre évekkel ezelőtt én is véletlenül bukkantam rá. Az újság 89. oldalán a lap kiadója Európa jövőbeni térképét közölte. Ezen a térképen Németország és Ausztria mint köztársaság szerepelt, Magyarország pedig meg sem található már, mivel felosztották – úgymond – „szomszédjai”. Még egyszer hangsúlyozom, Trianon előtt 30 esztendővel történt mindez. Mi ez az egész? Mi folyt és folyik a világban akkor és azóta is?

Hadd válaszoljak erre egy talányos mondattal, mindenki tegye oda, ahová akarja. Én az utóbbi néhány „aktív” évtizedemben jöttem rá arra, hogy összeesküvés-elmélet nincs, csak megvalósul. Az utóbbi évtizedek mindmáig bőséggel szolgáltatnak erre példákat.

Az első világháborút lezáró, pontosabban lezárni szándékozó trianoni tárgyalások számunkra – és csak Magyarország számára – a legnagyobb tragédiát hozták el. Beérték részben az évekkel korábban megfogalmazott szándékok, a marakodó nagyhatalmak szétépték az orszá-

got, amely nyelvével, rokonalanságával egyedül és kiszolgáltatottan állt Európa közepén. Trianon nem a mi nemzeti szégyenünk, hanem azoké, akik úgy tárgyaltak róla, hogy a mi országunk képviselői nem is lehettek jelen. Az ítélet a hátunk mögött született meg, érvelni nem volt mód. Ezért aztán nem is helyes, ha béketárgyalásnak nevezzük az 1920-as trianoni döntést, mert diktátum volt ez, példátlan diktátum – melynek következtében máig olyan államok nem éppen jóindulatú „ölelésében” élünk, amelyek Magyarországból erőszakkal szakadtak ki, parancsra, s vitték földjeinket, sőt lopták történelmünket országunk kétharmadával együtt. Olyan területek is határaink túloldalára kerültek, ahol kizárólag vagy többségében magyarok laktak.

Milyen gondolatokat hív elő száz év után az emberből Trianon? Mit kezdjünk ezzel a történelmi ténnyel ennyi esztendő után? Ezek a kérdések foglalkoztattak, amikor ezen az íráson gondolkodtam. A válaszáért ugorjunk egy nagyot, egészen 2010-ig, amikor is volt egy boldog napunk. Húsz méltatlan esztendő után az Országgyűlés lehetővé tette a kettős állampolgárság megszerzését az önhibájukon kívül határainkon túlra került nemzettársainknak. És az örömnep közepette rá kellett jönnünk, hogy Trianon kiötlői itt vannak, itt élnek közöttünk. Félreértés ne essék, ezúttal nem elsősorban a nyugati nagyhatalmakra gondolok, bár különböző álarcokban – bankok, multinacionális cégek maszkjában – azok is itt vannak, hanem a hazájuk eladására bármikor képes magyarországi nemzetárulók csoportjára, a bolsevik gyökerekből táplálkozó, a múltat szóban, tettben, dalban folyton eltörölni és meghamisítani szándékozókra, legyenek bármelyik szervezet köntösébe bújtatva. Akiknek állampolgársága – legalábbis az egyik – magyar. Ők azok, akik megrontják mindenkori ünnepeinket, mint ahogy megrontották a parlamenti ünnepséget is 2010-ben, amikor az új Országgyűlés

megalakult, és első intézkedéseként meghozta a kettős állampolgárságról szóló törvényt.

Én és bizonyára Önök közül is sokan már úgy halunk meg, hogy megannyiszor, ha a magyar Himnuszt halljuk, elszorul a torkunk. Nemkülönb, ha a történelmi magyar zászlók ünnepélyes bevonulását látjuk, vagy ha a Székely himnusz felhangzik, de még akkor is, ha egy szép turul-szobrot látunk. Ezzel viszont nincs mindenki így.

Sok oka van annak, hogy a 2010-es parlament megalakulása, a kettős állampolgárság megadásának gesztusa nem sikeredett olyan ünnepire, mint ahogy a többség várta volna. Ám amikor a Székely himnusz felhangzott, s egyesek pakolászni, mocorogni, fecsegni kezdtek, amolyan végleges megvilágosodásként hasított belém a felismerés: Trianon kiötlői valóban itt vannak velünk. S ez életünk megjobbításának hatalmas akadály. Ők, akik az elmúlt száz esztendőben számtalanszor rárontottak saját nemzetükre, ők, akiknek a 2004-es szégyenletes népszavazás soha el nem múló fájdalmát „köszönhetjük”, s akik ennyi esztendő után még azt sem fogták föl, hogy a Székely himnusz – hosszú ideje már – nem csak a székelyeké. Régen fölējük nőtt, hiszen a saját földjükön kisebbségi sorban élő, százszor meggyötört, megalázott, de magukat mindig magyarnak vallók közös imája lett. Trianon kiötlői, akik mindig bátran mernek kicsik lenni, ezt azóta sem fogták fel. Nem tudják, mert nem érdekli őket, hogy a „Ne hagyd elveszni Erdélyt, Istenünk!” strófa az egész magyarság eltűnésének megakadályozásáért könyörög, hiszen ez a nép megbűnhődte már a múltat és a jövőt. Vagy mégsem? Sokszor gondolok arra, a büntetés addig tart, amíg megtűrjük a senkiházi hazaárulókat az országban. Amíg hagyjuk, hogy sorsunkat ne magunk intézzük, hanem az emlegetett hazaárulók hol Keletre, hol Nyugatra futkossanak kiárulítani és szellemileg pocskondiázni a hazát. És bűnhődünk továbbá addig is, amíg meg nem ismerjük magunk is, és meg nem ismertetjük utódainkkal is a múltunkat, úgy, ahogy az megtörtént.

Az 1945 után született nemzedékek mind a mai napig nem tanultak, nem tanulhattak a száz esztendővel ezelőtti nemzettragédiáról. A diktatúmról. Úgy, ahogy az megszületett és végbe ment. Arról, amiről egy francia diplomata, bizo-

nyos Henri Pozzi így írt annak idején: „Magyarországot nem feldarabolták, hanem kivégezték.” A ma eszmélőknek azt másképp elmagyarázni nem lehet, mint megkérdezni tőlük, mit szólnának, ha a mai Magyarország kétharmadát elvennék tőlünk mindenféle „nemzetköziek”. Akik ezt közömbösen fogadnák, azok ugyanolyanok, mint akik a háttérben Trianont kifőzték, meg akik manapság mindezt jogosnak tartják. Hogy hányan élnek köztünk ilyenek, azt nem tudom. De azt tudom, hogy vannak – s nem is kevesen – a közömbösök, hiszen ezt megmutatta már jó néhány népszavazás, no meg a parlament jó néhány ülése.

„Nem, nem, soha!” – szól a Trianont elfogadni nem tudók jelszava, mellesleg egy József Attilavers címe. Tudom, tapasztalom, hogy a közöny, a tudatlanság, a tájékozatlanság falát nagyon nehéz áttörni. Ebben a „nemzetközivéhéhé” lett világban különösen. Azt is tudom, a realitások mindig mások, mint ami a szívünkben van. Az igazágtalanságot elfogadni, az igazágtalanságba belenyugodni viszont akkor sem kell, ha bizonyítására nincs mód, ha a panasz nem talál meghallgatásra. Vannak csodák, és lehetnek még csodák. „Hullatja levelét az idő vén fája – áll a Mondák könyvében. – Százszor is lehullik.” Egyszer csak más megvilágításba kerülhet minden. Talán.

Most ugorjunk vissza megint az időben. Miközben folyik az összeurópai álságosság, a valódi problémák szőnyeg alá söprése, a politikailag korrekt beszéd cukormázos követelményének betartása, addig a második nyilvánosságban, az interneten megjelennek olyan munkák is, amelyek a hivatalos tankönyvekből, no meg a közbeszédből rendre hiányoztak. Például nézzük, mit mondott 1924-ben Francesco Nitti olasz miniszterelnök: „Trianonban egy országot sem tettek tönkre gonoszabbul, mint Magyarországot. De ezt az országot lélekben erős emberek lakják, akik nem nyugszanak bele hazájuk rombolásába. Magyarország megcsonkítása annyira becsutelen, hogy senki nem vállalja érte a felelősséget. Mindenki úgy tesz, mintha nem tudna róla, mindenki szemérmesen hallgat. A népek önrendelkezési jogára való hivatkozás csak hazug formula... a leggonoszabb módon visszaéltek a győzelemmel... Nincsen olyan francia, angol vagy

olasz, aki elfogadná hazája számára azokat a feltételeket, amelyeket Magyarországra kényszerítettek.” Aztán mit mondott Lloyd George angol miniszterelnök 1929-ben? Nos: „Az egész dokumentáció, melyet szövetségeseink a béketárgyaláson rendelkezésünkre bocsátottak, csaló és hazug volt.”

A sor folytatható, de a legfőbb kérdés a miért kérdése, amire azóta sincs a nyilvánosság előtt őszinte felelet. Én megkísérlem a választ. A beszédem elején idézett angol folyóirat által közölt 1890-es térkép, amelyen Magyarország már nem is létezett, azt bizonyítja, hogy ezt az országot, Európa közepét valakik kinézték maguknak, és máig módszeresen próbálják bekebelezni, zsebszerződéssel, felvásárlással, rágalmozással, fondorlatokkal, mert a fegyverek ez idő tájt éppen nem divatosak ezen a tájékon. Egyre megy.

Az én gondolataim – ahogy már említettem is – természetesen nem egy történész, egy kutató gondolatai, mindössze egy gondolkodó emberé, aki megannyiszor elcsodálkozik azon, hogy az egymástól elszakított nemzetrészek, egy idegen uralom alatt is, mily sokáig képesek megőrizni nyelvüket, kultúrájukat, ha vannak őrzők a strázsán. Ezért fontos, hogy ha már az iskola nem tanít igaz történelmet, akkor a szülők és a baráti közösségek próbálják helyretenni mindazt, ami nincs a helyén. Márpedig sok minden nincs a helyén. Például miként történhet meg, hogy az az Ukrajna, melynek tömegével vannak ukrán–oros kettős állampolgárságú lakosai, üldözi, zaklatja azt, aki a magyar állampolgárságot is kérte? Avagy Szlovákia esetében a művelt s oly kioktató uniónak egy szava sincs az ellen a törvény ellen, amely bünteti, ha valaki magyar állampolgárságért folyamodik. Bizony, a magyar állampolgárság igénylése csak azokat zavarja, akiknek nem tiszta a lelkiismerete, mert tudván tudják, hogy nincs igazuk, ezért erőszakhoz folyamodnak. Félnek talán?

Mi folyik itt? Ugye nem lehet véletlen az az 1890-es térkép?

Ha a szikár gazdaságföldrajzi tényeket nézzük, a Kárpátok által körülölelt medencében

– viharos idők ide, területfoglalás és népességfogyás oda – még mindig többségben van a magyar. Ám azt, hogy többségben vannak-e a magyarságtudattal rendelkező emberek, nos, már nem tudom. Megcsonkított hazánkban és az elszakadt területeken sok a lelkiileg megcsonkított állampolgár. Olyan, aki nem büszke arra, hogy magyar, hogy egy olyan sokat szenvedett népnek a tagja, amely annyi balszerencse közt, oly sok viszály után is őrzi gyönyörű nyelvét és sajátos kultúráját. Hogy a maroknyi sereg tovább őrizhesse, ahhoz léleksimogatás, azaz szeretet kellene – lássuk be, ezt számos alkalommal nem kaptuk meg a hivatalosság részéről. Nem kaptuk meg azt a biztatást sem, hogy egyszer talán végre jog szerint is igazságot tesznek, kirablóinkat, árulóinkat számonkérnek tetteikért, és a rabolni szándékozótól, valamint a külföld igájából is szabadulhatunk végre. Mi marad addig nekünk? A legfontosabb, amit viszont semmilyen emberi, politikai erő nem tud megadni. A hit. Az a mustármagnyi legalább, amely hegyeket képes megmozgatni, csak éppen ezt sokan nem hiszik el. Pedig Ő – Jézus Krisztus – soha nem hazudott nekünk.

Úzzuk el hát magunktól a változtathatlanság démonát! Ne higgyük el, hogy minden magyar bűnös, pusztán csak azért, mert nem fogadta béketúrússal a trianoni döntést. Menjünk a határon túli magyarok közé, és erősítsük őket a hitükben azzal, hogy éreztetjük, szükségünk van rájuk. Biztassuk gyermekeinket családalapításra. Erősítsük magyarságtudatukat, adjunk nagyobb érzelmi töltést nekik ehhez. Hogy higgyenek egy Istenben, egy Hazában és Magyarország feltámadásában. No és nézzünk szembe saját hibáinkkal is! Mert voltak és persze vannak is. Egy csodálatos könyvet ajánlok ehhez, Bánffy Miklós *Erdélyi történet* című trilógiáját.

Végül hadd utaljak ismét a második nyilvánosságra, az internetre. Ott kering már pár éve egy olyan dal, amelyet sokan Trianon-himnusznek neveztek el. Kölcsönvett dallamra, a Most múlik pontosan című nótára éneklük azokat, akik dacos hittel élnek és remélnék. Így szól:

Tartsd magad nemzetem, tipornak rendesen,
Ellopnak, eladnak, zsarolnak, pusztítanak szüntelen,
Kígyókkal kebleden, szitok a neveden,
Tovább nem engedem, tovább nem engedem.

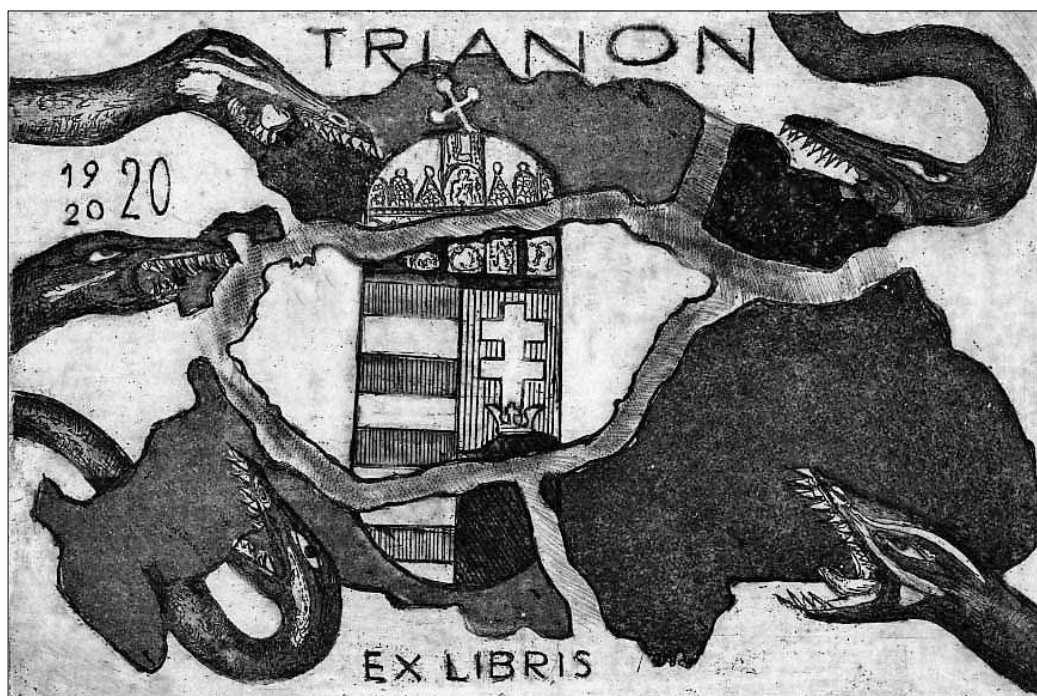
Azért, mert vonzottál, mindenkit fogadtál,
Zsoldosok, kufárok, tolvajok kezére jutottál,
Hittél a Nyugatnak, s mindenkor becsaptak,
Elvették múltadat, ásnák a sírodat.

Úgy tűnik, nagy változások vannak készülöben
a világban. Hát tartsd magad, nemzetem, s fogjuk
egymás kezét, ahogyan soha még, valamint re-

Táltosok repülnek át az éjen,
S kitűzik az ökörkoponyát,
Sebeinket begyógyítják szépen,
S megvédik majd Árpád otthonát.

De addig szüntelen légy résen, nemzetem.
Nézd a sok csillagot, '48, '56 ott ragyog,
Értsd meg a lényegét, fogjuk egymás kezét,
Fogjuk egymás kezét, ahogyan soha még.

ménykedjünk az olasz politikus mondatában: „ezt
az országot lélekben erős emberek lakják, akik
nem nyugszanak bele hazájuk rombolásába.”

Boros György: Trianon